Identificatie met het spirituele zelf om negatieve intentie te overwinnen

19 november 1971
lezing 195

“Gegroet en gezegend zij ieder van jullie hier. Moge de kracht van de geest je leven inspireren en zich via jou manifesteren. Want alleen dan leef je in de werkelijke wereld en heeft je leven zin. Iedere stap die je in deze richting zet, wekt nieuwe energie op.

Jullie, vrienden, die echt bij dit pad zijn betrokken en die zich met het werk op dit pad en met alles wat daarbij hoort hebben verbonden, jullie hebben stap voor stap ontdekt wat die nieuw opgewekte energie inhoudt. In je persoonlijke leven waarin zij zich op verschillende manieren manifesteert, ervaren jullie haar in steeds sterkere mate. Jullie die echt willen ontdekken wie je bent en die de bereidheid hebben om oude destructieve patronen van denken en reageren op te offeren, besef wat voor een uitzonderlijke schat je in jezelf herbergt. Daarbij wordt de term ‘opoffering’ inderdaad ongerijmd want je geeft *niets* op voor *alles*.

Dankzij de inspanningen van ieder van jullie afzonderlijk én van de groep als geheel is er de laatste maanden krachtige, nieuwe energie opgewekt. Jullie hebben iets in beweging gezet dat werkelijk groter is dan het menselijke leven dat jullie kennen. Dat is voor ieder die het wil zien en beseffen merkbaar geworden. Je zou je ogen met opzet moeten sluiten om je niet van die opmerkelijke vooruitgang bij jullie bewust te worden: van een nieuwe beweging in jullie innerlijke en uiterlijke levens, van vernieuwing in je gevoelsleven en van diepgang in je nieuwe ervaringen. Jullie zijn je allemaal veel scherper van jezelf bewust geworden en als gevolg daarvan begint je leven zich steeds

meer te ontplooien. Dezelfde soort beweging is ook heel duidelijk in het leven van de groep: in haar dynamiek, in haar gevoelservaringen, in de eerlijkheid van de gevoelens en in de grotere intimiteit in het omgaan met elkaar. Sterker nog, de spirituele kracht is dankzij jullie inspanningen en vooruitgang nu zo groot dat zelfs de grootste sceptici onder jullie beginnen in te zien dat hun scepsis in wezen een aangeleerde verdedigingshouding is. Als je dit punt eenmaal hebt bereikt is de steekhoudendheid van dit padwerk niet langer een theorie of een filosofie. Het is een werkelijkheid en een ervaring geworden waaraan niet langer valt te twijfelen.

Naarmate je als gevolg van je toenemende ontwikkeling meer gaat waarnemen en je beter gaat afstemmen, weet je dat de werkelijkheid van de geest veel echter is dan dat wat je kunt zien en aanraken. De energie die wordt opgewekt, gaat zichzelf in stand houden. Nogmaals, dat is zowel in jullie persoonlijke levens als in jullie gemeenschappelijke activiteiten waarneembaar. Natuurlijk, zelfs bij de grootste vooruitgang zul je nog steeds met verdedigingen, negativiteit die nog opgelost moet worden, weerstanden, vervormingen en duisternis te maken krijgen. Vandaar dat we in ons werk verder moeten ploegen om op die manier spirituele kracht beschikbaar te maken teneinde steeds meer negatieve aspecten in je persoonlijkheid te verwijderen, meer onwerkelijkheid te transformeren en meer maskers te laten vallen. Om dat te kunnen moet je deze aspecten zoals gewoonlijk eerst volledig erkennen en accepteren want dat is de noodzakelijke basisvoorwaarde om ze te kunnen loslaten. Je kunt onmogelijk iets los laten waarvan je niet weet dat je het hebt of dat het in je gedrag naar voren komt.

Ook deze keer zou ik graag de gemeenschappelijke noemer willen vinden van waar de meeste van jullie op dit moment zijn. Ik hoef niet te zeggen dat dit alleen voor degenen geldt die dit pad met alles wat daarbij hoort en met alle beschikbare hulp echt volgen. Het zal onmiddellijk duidelijk worden dat jullie je op dit moment op een beslissend punt bevinden. Dat zal ik vanavond bespreken. Sommigen van jullie hebben misschien al wat stappen gezet om dit punt te passeren, anderen zijn nog aan het worstelen om dit punt van zelfbewustzijn te bereiken, maar ze voelen dat ze op de drempel staan. De meeste van mijn vrienden staan echter precies op het punt waarover ik het nu wil hebben.

Dit gemeenschappelijke punt is het besef van je *negatieve intentie* die tot nu toe verborgen was maar waarvan je je nu bewust wordt. Tot voor kort was je je van deze negatieve intentie nog niet bewust. Misschien heb je in theorie geaccepteerd dat ook jij een lager zelf hebt, dat je fouten en tekortkomingen in je karakter hebt. Misschien heb je zelfs een flink aantal daarvan onder ogen gezien en heb je ze oprecht en op een constructieve manier aangepakt. Maar dat is nog niet hetzelfde als jezelf bewust zijn van je *negatieve intentie*, ook al bestaat er natuurlijk een verband tussen dit laatste en je tekortkomingen, je beelden, je misvattingen en destructieve gevoelens.

We hebben het er al jarenlang over gehad dat de mens datgene waar hij bang voor is in feite onbewust wil en dat dat ook geldt voor wat hij allemaal ervaart. Dit hele padwerk is op deze waarheid, op dit levensfeit gebaseerd. In de loop van deze jaren ben je her en der aspecten van jezelf tegengekomen die de geldigheid van dit feit bewijzen. Maar het is pas sinds kort dat velen van jullie echt oog in oog zijn komen te staan met een fundamentele afwijzende houding tegenover het leven; een houding die het tegenovergestelde van willen geven, liefhebben, bijdragen, uitreiken, ontvangen en goed en vruchtbaar willen leven uitdrukt. Dat klinkt misschien belachelijk voor je bewuste verstand dat niets liever wil dan elke denkbare vervulling. Er is echter dat andere deel van de ziel, in een verborgen hoekje van de psyche, dat precies het tegenovergestelde zegt. Dat deel wil haten, wrokkig zijn, zich afsluiten - zelfs al veroorzaakt dit lijden en verlies.

Het is van buitengewoon groot belang dit deel van de ziel te erkennen. Het hoeft niet het grootste deel van het zelf te zijn. Het is al voldoende als een relatief klein deel van het bewustzijn in deze ontkenning zit opgesloten terwijl misschien een veel belangrijker deel van het zelf naar het positieve streeft. Maar ongeacht hoe ‘klein’ dat negatieve deel vergeleken bij de bevrijde positieve aspecten van het zelf ook is, het oefent een magnetische kracht op je leven uit, juist omdat je het niet erkent. Het effect ervan is groter naarmate je je er minder van bewust bent. Wanneer je je van deze negatieve intentie bewust wordt, ga je merken wat voor verwoestende uitwerking deze houding op jou en je leven heeft. En ondanks dat je *weet* hoe destructief en zinloos die houding is, merk je ook dat je niet in staat bent (dat wil zeggen: niet bereid bent) die op te geven. Er is een grote krachtsinspanning nodig om je weerstand te overwinnen voordat je dit aanvankelijk schokkende inzicht omtrent je leven kunt accepteren. In feite is het zo dat veel van

de weerstand die je bij jezelf en je vrienden tegenkomt, juist is gebaseerd op het niet willen zien dat een dergelijke destructiviteit en ontkenning in je bestaat. Maar als je het uiteindelijk inziet, is dat een zegen. Je kunt dan deze ontkenning van het leven gaan aanpakken.

Je hebt dat natuurlijk al in aanzienlijke mate gedaan. Er is een flink aantal 'redenen' voor negativiteit, als wij die zo mogen noemen, waarvan je je al aardig bewust bent. Niettemin kom je niet verder dan dit punt. Alleen al het feit dat je *weet* dat *jij* het zelf bent die isolement, eenzaamheid, liefdeloosheid, haat en wrok wilt en dat het niet iets is wat je zomaar overkomt, is een belangrijke sleutel waardoor je naar een volgende schakel in de keten van ontwikkeling en vooruitgang kunt gaan.

Nu we in ons werk met elkaar dit punt hebben bereikt, is het zinnig om een duidelijk onderscheid te maken tussen *negativiteit* en *negatieve intentie*. De term negativiteit is te ruim en omvat fouten, vijandigheid, misvormde werkelijkheid, afgunst, haat, angst, kwaadheid enzovoort. Wanneer we over *negatieve intentie* spreken, dan hebben we het uitdrukkelijk over de *bedoeling* om vast te houden aan een toestand waarin het leven en het zelf worden ontkend. Het woord *intentie* op zich houdt al in dat het zelf de leiding heeft, een welbewuste keuze maakt, de *bedoeling* heeft om te doen, te handelen, te zijn. Zelfs als je de meest destructieve, wrede, brute houdingen van jezelf toegeeft, dan impliceert dat altijd nog ergens dat jij er niets aan kunt doen dat je zo bent. Als je je negatieve intentie op het spoor komt, kun je jezelf niet langer wijsmaken dat die negativiteit je 'overkomt'. Je moet vroeg of laat het feit onder ogen durven zien en aanvaarden dat jouw leven het resultaat van jouw keuzes is. En keuze impliceert dat het mogelijk is om een andere houding aan te nemen. Met andere woorden, je ontdekt dan op een diep niveau dat je echt vrij bent. Zelfs je nauwe grenzen zijn het gevolg van een koers die je vrij hebt gekozen, die je volgt en die je blijft volgen totdat je ervoor kiest om die koers te wijzigen.

Voor je bewuste geest lijkt het bestaan van een dergelijke negatieve intentie misschien ondenkbaar maar ieder die deze woorden hoort of leest en die de juistheid ervan nog niet in zichzelf heeft kunnen bevestigen, kan er van verzekerd zijn dat negatieve intentie bestaat. Het vraagt aanzienlijk veel strijd, moeite, geduld en het overwinnen van een innerlijke weerstand om die negatieve intentie over een breed terrein en diepgaand aan te pakken. Ik heb het niet over iets wat je zomaar

eventjes erkent. Wanneer de negatieve intentie echt wordt aangepakt, betekent dat een grote crisis in iemands leven en wijst het op een wezenlijke vooruitgang. Het is niet iets dat vanzelf gebeurt door alleen maar iets te erkennen.

Laten we nu eens kijken naar bepaalde fundamentele stadia en ontwikkelingen met betrekking tot deze overgang. Iemand begint op een dergelijk pad zonder enig bewustzijn van zijn hardnekkige negatieve bedoelingen. Zoals ik al eerder zei, als hij met dit feit zou worden geconfronteerd, zou hij het niet kunnen geloven, laat staan het voelen en bij zichzelf waarnemen. Hij is zich misschien bewust van sommige fouten en destructieve houdingen, van sommige neurotische gedragingen en gevoelens, maar dat is - en ik kan er niet genoeg de nadruk op leggen - nog heel wat anders dan zichzelf bewust zijn van negatieve intentie.

Als degene die dit pad volgt, goed vooruitgaat en een dieper en eerlijker inzicht in zichzelf krijgt, accepteert hij meer zijn goede en ook zijn pijnlijke gevoelens. Hij wint aan kracht en objectiviteit. Door zich er steeds weer toe te verbinden de waarheid onder ogen te zien en zo de zuiverste spirituele energieën op te wekken, zal hij uiteindelijk tot de ontdekking komen dat hij alle goede dingen van het leven opzettelijk ontkent. *Hij zal ontdekken dat hoe gefrustreerder hij zich voelt omdat hij niet krijgt wat hij zo vurig verlangt, des te sterker zijn negatieve intentie is en des te minder hij geneigd is deze aan te pakken*. Dit verband is buitengewoon belangrijk. Hetzelfde geldt voor twijfels: *hoe meer iemand vreest dat dat waar hij naar verlangt niet gerealiseerd zal worden, des te minder vertrouwen hij in zijn leven heeft en des te minder hij in verbinding met zijn eigen negatieve wil staat.*

Het is ontzettend moeilijk toe te geven dat het zelf met opzet een koers van ontkenning, wrok en haat kiest zelfs als dat met lijden gepaard gaat. Maar als dat eenmaal gebeurt, gaat de deur naar de vrijheid open zelfs voordat iemand feitelijk klaar is om door die deur heen te gaan. Nog voordat het zelf klaar is om een nieuwe keus te maken, zal alleen al het feit dat er een andere weg is, een andere benadering van het leven en een andere manier om zijn energieën en hulpbronnen in te zetten, realistische hoop geven - geen valse hoop.

Jullie klampen je zo vaak aan valse hoop vast, vrienden! Feitelijk investeren jullie het beste van jezelf in neurotische oplossingen

gebaseerd op onrealistische verwachtingen en op louter illusie! *Maar er bestaat een werkelijke, realistische en realiseerbare hoop*, een hoop die niet is gedoemd om tot teleurstellingen en desillusies te leiden. Een hoop die zich langzaam maar zeker tot manifeste werkelijkheid en tot feit ontwikkelt: zelfvervulling, verwerkelijking van het beste dat in je besloten ligt en dus toegang tot wat het leven heeft te bieden. Denk toch eens aan alles wat het leven te bieden heeft, aan al die mogelijkheden! Ze zijn eindeloos en je hoeft er alleen maar om te vragen.

We moeten echter helder voor ogen houden dat, hoe belangrijk het ook is om het bestaan van die negatieve intentie in je te ontdekken, dat nog niet hetzelfde betekent als het loslaten ervan. Degenen van jullie die dit punt hebben bereikt, weten maar al te goed hoe waar dit is! Het is mogelijk dat je de negativiteit in je volledig erkent, en toegeeft dat je die hebt en toch nog helemaal niet klaar en bereid bent om die los te laten. Dit geldt niet per se voor alles wat je erkent en inziet. Soms gebeurt het dat het besef van een destructieve of misvormde houding deze automatisch doet verdwijnen. Maar dat is niet het geval bij negatieve intentie. In bijna ieders werk wordt keer op keer duidelijk dat, ondanks dat iemand weet hoe zinloos en destructief negatieve intentie is, meer dan alleen de erkenning nodig is om het denken, de wil en de intentie te kunnen veranderen.

We zijn al op heel veel overtuigingen en misvattingen, motieven en redenen waarom dit zo is, ingegaan. We hebben aan veel ervan gewerkt. Er is de angst voor het onbekende, angst om gekwetst en vernederd te worden, angst en weigering om pijn van nu en uit het verleden te ervaren. *Een negatieve houding is dan ook een verdediging tegen werkelijke gevoelens.* Het vasthouden aan een negatieve wilsrichting is ook te wijten aan de weigering om in het leven verantwoordelijkheid te aanvaarden, om met niet ideale omstandigheden om te gaan. Het is een innerlijke aandrang om ‘de slechte ouders te dwingen goede ouders te worden’ alsof je eigen ellende een wapen zou zijn. Deze ellende wordt dan feitelijk op die manier gebruikt. Negatieve intentie is ook een middel om het leven - de slechte ouders - te straffen. Al deze gevoelens, reacties en houdingen zijn ruimschoots verkend, onderzocht, op hun juistheid getoetst en doorgewerkt. Toch blijven velen van jullie er met alle geweld aan vasthouden. Waarom?

We hebben ook naar de oorsprong van deze negatieve houding gekeken. Het is vaak de enige manier waarop een kind zijn identiteit kan

bewaren. Als het die innerlijke weerstand niet zou volhouden, zou het zich in zijn persoonlijkheid bedreigd voelen: voor het kind staat het opgeven van die weerstand gelijk aan het opgeven van zijn individualiteit. Ook dit wordt door de meeste van jullie onderkend en jullie zijn je ervan bewust hoe verkeerd het is om een houding die in het verleden ooit waardevol was, ook in het heden te cultiveren waar die niet langer waardevol maar ronduit destructief is. Voor iemand die dit in zichzelf nog niet heeft ontdekt, lijkt het bijna ondenkbaar dat je kunt toegeven dat een bepaalde houding absoluut zinloos en zonder betekenis is en alleen maar ongewenste resultaten oplevert en dat je er toch aan vast wilt blijven houden. Waarom bestaat deze klaarblijkelijk zinloze weigering ondanks dat je weet dat je er jezelf en anderen alleen maar pijn mee doet, dat het je daardoor niet lukt om volledig en vreugdevol te leven en dat ernstige schuld en zelfkwelling er het gevolg van zijn? Er moet een heel duidelijke reden zijn, een die verder gaat dan enige van de hiervoor genoemde redenen, hoe waar die op zichzelf ook mogen zijn. Veel van mijn vrienden zitten op dit specifieke punt vast. Ze hebben hulp nodig om verder te komen.

Wat weerhoudt je er nu echt van om te zeggen: ik wil niet haten, ik wil liefhebben. Ik wil me niet langer inhouden maar ik wil het beste van mezelf aan het leven geven. Ik heb geen behoefte meer aan mijn wrok en ik verlang er echt naar die los te laten. Ik wil me openstellen, uitreiken en aan het leven geven en daarmee ook het beste ontvangen dat het leven te bieden heeft. Deze lezing zal je hopelijk helpen om deze weerstand te begrijpen.

Om dit knelpunt aan te pakken moeten we onze aandacht richten op de kwestie van *identificatie*. Met welk deel van jezelf identificeer je je? Zo'n identificatie is niet iets wat het bewuste ego kiest. Het is eerder iets dat, nogmaals, door je waarnemende geest moet worden ontdekt. Met welk deel van je wezen heb je je vereenzelvigd en op welke manier? Als je je bijvoorbeeld uitsluitend identificeert met het ego - het bewuste, willende, handelende deel van de persoon - dan is het automatisch onmogelijk om in iets wat niet tot het domein van dat ego behoort verandering aan te brengen. Innerlijke verandering van iemands meest diepliggende houdingen en gevoelens kan niet door de zeer beperkte functies van het ego worden teweeggebracht. Om alleen al in de mogelijkheid van verandering te kunnen geloven moet de persoon zich duidelijk met een dieper, ruimer en werkzamer aspect van het zelf identificeren. Zoals ik elders in een ander verband al eens heb gezegd,

komt deze verandering tot stand doordat het ego het vaste besluit neemt om die verandering te willen en doordat het de processen van het niet door de wil bepaalde spirituele zelf die dat tot stand brengt, vertrouwt. Het mag duidelijk zijn dat als er geen identificatie met het spirituele zelf is, zo'n vertrouwen en zo'n spanningsvrije positieve verwachting niet kan bestaan. En als die niet bestaat, kan iemand hem ook niet willen. De overtuiging dat het zou mislukken, zou de machteloosheid van het ego immers op een al te onprettige manier blootleggen. Daarom zegt het beperkte ego liever 'ik wil niet' dan 'ik kan niet'. Aan de oppervlakte bestaat precies de tegenovergestelde situatie: het 'ik wil niet' wordt ontkend met een 'ik kan niet'. Op een dieper en subtieler niveau is het omgekeerde het geval, gewoon omdat het ego zijn beperkingen niet wil toegeven en het zelf nog niet de manier heeft gevonden om zich met de geest te identificeren.

Zoals dat met alles het geval is, kan identificatie zowel op een heel positieve en constructieve manier als op een heel negatieve, blokkerende en destructieve manier voorkomen. Het verschil tussen beide wordt niet bepaald door de vraag of je je met het ene of het andere aspect van je persoonlijkheid identificeert - alsof het ene goed en het andere slecht zou zijn. Elke identificatie met elk deel van jezelf kan wenselijk, gezond en vruchtbaar zijn of juist niet. Laten we eens kijken hoe dat zit. Je zou bijvoorbeeld kunnen denken hoe kan het nou destructief zijn om je met je hogere zelf te identificeren? Of omgekeerd: hoe kan het nu wenselijk zijn om je met het lagere zelf te identificeren? Ik zeg: het kan allebei. Als je je met je hogere zelf, je geest, identificeert zonder dat je je echt van je lagere zelf, je masker, je verdedigingen, je oneerlijke slimmigheidjes en je negatieve intentie bewust bent, dan wordt identificatie met je hogere zelf een vlucht en een illusie. Dat is helemaal niet vruchtbaar en het is onder deze omstandigheden ook nooit een echte ervaring. Het is eerder een soort lippendienst aan een bepaalde filosofie en een verstandelijk geloof daarin. Je weet dan misschien wel dat je een goddelijke uitingsvorm bent, dat je een potentieel oneindige kracht tot je beschikking hebt om jezelf en je leven te veranderen en dat je de manifeste geest van het universum bent - dat is allemaal waar - en toch is het een halve waarheid als je door dit soort identificatie het deel over het hoofd ziet dat juist je kritische en onpartijdige aandacht nodig heeft.

Op dezelfde manier kan identificatie met je lagere zelf zowel wenselijk als onwenselijk zijn. Misschien kunnen we het het beste zo stellen: er is

verschil tussen jezelf identificeren *met* je lagere zelf (of je masker) en het identificeren *van* je lagere zelf. Wanneer je je met je lagere zelf hebt geïdentificeerd, geloof je dat je dat helemaal bent. Als je het identificeert, dan neem je het waar, laat je het toe, werk je eraan maar je gelooft niet dat het je hele wezen is. Als dat zo was, zou je het niet kunnen identificeren, observeren, beoordelen, analyseren en veranderen. Dat deel van jezelf dat bezig is te kijken heeft in ieder geval meer het heft in handen, heeft meer macht, is actiever en werkelijker dan het deel dat wordt geobserveerd, beoordeeld en veranderd. Op het moment dat je iets identificeert - goed, slecht of neutraal - is de identificeerder meer 'jij' dan dat wat geïdentificeerd wordt. De waarnemer is werkelijker en heeft meer de leiding dan datgene wat wordt waargenomen. Dat is het grote verschil tussen het identificeren van iets en het je identificeren met. Pas als het masker en het lagere zelf, de negatieve intentie en de oneerlijke spelletjes worden geïdentificeerd, kunnen werkelijke gevoelens worden gevoeld en oprecht worden ervaren. Pijn hoef niet langer te worden ontkend. Dat komt omdat de energie die niet langer besteed hoeft te worden aan het ontkennen van wat is, jou brengt bij wat is. En als je echt je gevoelens kunt voelen, dan kun je je *met het spirituele zelf identificeren*. Het lagere zelf moet geïdentificeerd worden; met het spirituele zelf moet je je identificeren. Het ego brengt die identificatie tot stand maar geeft zichzelf vrijwillig op zodat het in het spirituele zelf wordt geïntegreerd.

Wanneer iemand zijn negatieve intentie opgeeft, ervaart hij zichzelf al als iets meer dan dat lagere zelf dat moet worden opgelost. Dat wil zeggen, de energieën ervan worden in hun huidige vorm opgelost en worden anders gericht, veranderd en op een nieuwe en betere manier gekanaliseerd. Maar als de zinloze weigering om de negatieve wil op te geven blijft bestaan, komt dat omdat iemand geheel en al met dit aspect van het zelf is geïdentificeerd, ongeacht de meer ontwikkelde aspecten van het zelf waar dat helemaal niet voor op hoeft te gaan. Met andere woorden, het is geen absolute toestand. Het is niet waar dat iemand zich ofwel helemaal met het lagere zelf heeft geïdentificeerd of helemaal niet. Het is altijd een combinatie: sommige aspecten van het zelf zijn vrij en op die gebieden kan een diepgaande spirituele identificatie worden gevoeld. Tegelijkertijd zorgen de tot dan toe niet geïdentificeerde aspecten van het lagere zelf, de nog niet gevoelde gevoelens ervoor dat het zelf zich voor een deel angstig in het lagere zelf onderdompelt waarvan het denkt dat het zijn enige werkelijkheid is. Bovendien kan er tegelijkertijd nog een derde identificatie bestaan, een met het ego als de

enige, geldige, betrouwbare functie. Dit is de manier waarop mensen met betrekking tot identificatie gespleten zijn.

Wanneer er een geheime, hoewel gedeeltelijke identificatie met het lagere zelf bestaat, lijkt het opgeven daarvan gelijk te staan met zelf-vernietiging. Voor dat gedeelte van het zelf dat destructief, wreed, hatelijk en wrokkig is, lijkt dit het werkelijke zelf. Al het andere lijkt onwerkelijk en misschien zelfs kunstmatig vooral als feitelijk ook een kunstmatig laagje vernis wordt gebruikt om de werkelijkheid van het lagere zelf te bedekken. Het opgeven van haat, wrok en negatieve bedoelingen lijkt op het opgeven van iemands eigen diepste wezen. Die schijnbare zelfvernietiging kan niet worden geriskeerd, zelfs niet als de belofte wenkt dat dankzij dit offer je vreugde en vervulling ten deel zullen vallen. Op zijn best lijkt die vreugde - als het al zover komt - voor iemand anders te bestaan dan voor je vertrouwde ik. Wat héb je aan vreugde, vervulling, plezier, zelfrespect en overvloed als ze door iemand anders ervaren zullen worden dan door jou? Dit is het onuitgesproken gevoel en de overheersende sfeer.

Dit is het moeilijkste gedeelte om doorheen te komen. Of misschien moet ik het anders zeggen: het is het op één na moeilijkste gedeelte. De eerste moeilijkheid is om in het begin jezelf ertoe te verbinden de waarheid omtrent jezelf op te sporen. Dit impliceert het psychisch waarnemen en toelaten van je werkelijke gedachten en gevoelens, het ervaren van al die gevoelens en het op alle niveaus erkennen dat het jouw gevoelens zijn. De tweede moeilijkheid is dan *je losmaken uit je identificatie met je lagere zelf.*

Als het zelf zich alleen in het lagere zelf als werkelijk ervaart - ongeacht in welke mate dat het geval is - dan kan het zichzelf niet opgeven. De weigering om dat te doen is de *misplaatste wil om te leven.* Je leeft in de illusie dat achter je meest negatieve aspecten geen ander deel van jou meer bestaat. Je voelt je alleen echt en vol energie als die negativiteit en destructiviteit naar buiten komt, ongeacht hoezeer je omgeving de uiting daarvan beknot en je dwingt om deze energie alleen in jezelf te ervaren. Uiterlijke doodsheid en gevoelloosheid lijken het resultaat als je het kwaad hebt ‘opgegeven’. Maar je hebt het helemaal niet opgegeven en dat hoef je ook niet te doen. Dezelfde energie kan anders worden gericht en het is niet nodig deze langer te ontkennen. Laat het volgende tot je doordringen, vrienden, je weerstand om dat op te geven wat je het meest in jezelf haat, datgene waarvan je

weet hoe boosaardig het is, is te wijten aan een verkeerde identificatie.

Op dit punt zijn velen van jullie een raadsel voor zichzelf. Je begrijpt niet waarom je niet van die uiterst ongemakkelijke en ongewenste positie van binnen wilt wijken. Je weet dat er buiten een prachtige wereld ligt te wachten. En als je het bestaan daarvan ontkent, is ook dat een middel om je positie te rechtvaardigen: als er niets goeds bestaat, als er toch niets dan narigheid is, is je situatie helemaal niet zo vreemd. Dus maak je jezelf vaak wijs dat je in een verschrikkelijk en zinloos universum leeft. Of als dat niet het geval is, dan lukt het je niet om je geloof in het goede en prachtige universum op te laten wegen tegen je negatieve intentie.

De manier waarop je in deze positie van het niet willen opgeven van je negatieve intentie gebonden en bevroren zit, is niet alleen hardnekkig en wrokkig; dat zou te dwaas zijn. Die hardnekkigheid en wrok verharden je positie echter op een zodanige manier dat je angst om vernietigd te worden als je je lagere zelf opgeeft, in kracht groeit en dat er een negatieve spiraal in werking wordt gezet. Je leeft dan in deze kleine in zichzelf opgesloten wereld waarin het slechtste van jou je werkelijkheid lijkt te zijn.

Hoe lukt het je nu om daar uit te komen? Het eerste wat je moet doen is jezelf afvragen: 'is dit nu echt alles wat ik ben? Is het waar dat mijn werkelijkheid ophoudt te bestaan wanneer ik mijn negatieve bedoelingen en wil opgeef? Is *dit* deel van mij alles waaruit ik bestaat, mijn hele wezen?' Het feit alleen al dat je deze vragen oprecht stelt, opent een deur. Zelfs nog voordat er antwoorden komen - en die zullen uiteindelijk overvloedig komen - zal het feit dat deze vragen worden gesteld voor jou de weg naar de tweede fase in deze ontwikkeling vrij maken. In die fase besef je dat de jij die de vragen stelt verder en meer is dan de jij die je dacht te zijn. En daarmee sla je al een nieuwe brug. Vanaf hier zal het niet zo erg moeilijk meer zijn om een stem in je te ontdekken die op een nieuwe manier antwoorden geeft, die verder gaan dan het beperkte blikveld van het lagere zelf dat je zo angstvallig bleef beschermen.

Reik uit met tastende vragen, gesteld vanuit goede wil en in goed vertrouwen. Dit is de eerste stap om je weg uit je gevangenis en uit je onnodige lijden te vinden. Als je dit doet, ben je niet langer geïdentificeerd met het lagere zelf dat niets anders dan deze beperkte

muren kent en dat zijn identiteit, zijn werkelijkheid aan het negatief zijn ontleent. In plaats daarvan kom je op een punt van waaruit je dat zelf kunt identificeren en waarnemen. Deze waarnemer wordt dan een eerste uitbreiding van de bekende ervaring van het zelf tot nu toe.

Laten we bijvoorbeeld aannemen dat je eraan gewend bent geraakt om jezelf als hooghartig, koud en minachtend te ervaren. Als je die houding opgeeft, lijkt het alsof je doodgaat. Maar waarin verdwijn je dan? In je ware zelf, daar waar je werkelijke gevoelens en daarmee ook je werkelijke wezen zitten. Als je bereid bent ongeacht hun aard al je gevoelens te voelen zul je te weten komen wie je bent. Als je dat niet wilt, moet je wel dat harde, vastgeroeste, beperkte 'zelf' blijven. Hier ligt je keuze.

Je kunt niet verwachten dat als je je negatieve intentie opgeeft, je onmiddellijk universele gelukzaligheid of zelfs maar aardse gelukzaligheid zult ervaren. Je zult je werkelijke gevoelens ervaren en sommige daarvan zijn behoorlijk pijnlijk. Maar de pijn zal heel veel makkelijker te dragen zijn dan de situatie die je nu in stand houdt. En door haar stromende karakter neemt ze je mee naar nieuwe en betere zijnstoestanden, net zoals de rivier van het leven zelf dat doet.

Het gaat er altijd om dat je je met het zelf - wat het zelf echt voelt en denkt en is - verbindt. Als het je doel is om je met het zelf te verbinden, kun je ook niet anders dan jezelf verwezenlijken. Je zult nieuwe diepten en gevoelsgebieden ervaren. Je zult de pijn zelfs verwelkomen want zij is echt en stromend; zij beweegt en is zo helemaal jou zelf.

De eerste antwoorden die je op je vragen zult ontvangen, komen dan misschien niet eens vanuit je diepere, spirituele zelf. Je zult waarschijnlijk geen wonderbaarlijke onthullingen, inzichten en mystieke inspiratie ervaren. De eerste antwoorden zullen eerder van je bewuste denken komen. Je vermogen om nieuwe mogelijkheden en antwoorden te formuleren, om je kennis van de waarheid te gebruiken die al in je bewustzijn is geïntegreerd, zal veilig en heel echt aanvoelen. Tegelijkertijd zal het je een nieuwe sleutel geven die je in staat stelt om de vermogens waarover je al beschikt op andere manieren in te zetten dan je tot nu toe gewend was.

Je zou bij zulke gedachten in overweging kunnen nemen dat het uitproberen van een positieve intentie interessant en wenselijk voor je zou kunnen zijn. Je kunt eerst spelen met het vormen van nieuwe

gedachten, met het overwegen van nieuwe mogelijkheden en alternatieven voor de manier waarop je met je denkvermogen omgaat. Dat is een opwindende bezigheid die je er in principe niet toe verplicht een bepaalde koers te volgen. Het betekent alleen dat je nieuwe speelruimte geeft aan een vastgeroeste manier van denken. Je kunt altijd van je recht gebruik maken om terug te gaan naar waar je was; je wordt nooit door het leven of door iemand anders gedwongen; het is altijd jouw keuze. Deze wetenschap zal het schijnbare 'risico' om een nieuwe denkrichting uit te proberen minder definitief maken. Probeer gewoon eens uit hoe het voelt om een positieve intentie in beweging te zetten. Naarmate je jezelf deze nieuwe vrijheid gunt, overbrug je weer een kloof in de richting van een grotere expansie van het zelf. Beetje bij beetje kun je vredig worden en naar je innerlijke zelf luisteren en de altijd aanwezige, niet aflatende stem van de waarheid en van God bespeuren. Dit zal in intensiteit toenemen en steeds vaker gebeuren totdat je beseft dat je alles bent wat er bestaat. Er is niets wat je niet bent, vrienden. Dit klinkt misschien nog heel ver weg maar het is niet zover van je verwijderd als het nu lijkt.

Kunnen jullie, kan iemand van jullie hier, na de lezing proberen om deze stap te zetten? Misschien kunnen jullie samen mediteren zoals jullie al eerder deden en elkaar helpen. Misschien zijn er verscheidene mensen die deze stap al tot op zekere hoogte kunnen zetten. Die stap zal vaak herhaald moeten worden, evenals de verbintenis om de waarheid in jezelf te achterhalen. Maar iedere kleine stap maakt meer energie vrij en maakt de volgende stappen gemakkelijker. Ik zal nu de kracht geven aan degenen die daar om verzoeken en die hun verbintenis op die gebieden willen aangaan waar zij hulp wensen. Daarna kunnen jullie, jullie allemaal, door je eigen meditatie en verbintenis een ontzaglijke hoeveelheid spirituele energie opwekken. Als de lezing voorbij is, zal degene die naar voren treedt om de stap te zetten die ik heb uitgelegd niet alleen zichzelf helpen maar ook de anderen die op hetzelfde punt zijn vastgelopen. Degenen die zich willen verbinden en om de kracht vragen doen ook zo'n stap. Ook dit helpt iedereen die qua gedachten en gevoelens echt open is of die dit verbonden zijn tenminste geleidelijk aan wil laten plaatsvinden.

Wie zichzelf voor nieuwe mogelijkheden qua begrip, waarneming en innerlijke houding openstelt, zal de rijkdom van het universum, de rijkdom van zijn diepste wezen ervaren. Daaruit komen nieuwe actie en ook nieuwe ervaringen voort. Wie zich alleen tot de oude mogelijk-

heden beperkt, moet in een onbevredigende situatie blijven steken, ongeacht hoe ontwikkeld hij met betrekking tot andere misschien ook is. Stilstaan is er niet bij. Wanneer je stil staat, beperk je jezelf. Alleen als je je steeds verder ontwikkelt, kun je echt jezelf worden.

Een prachtige gouden kracht wil zich een weg door de wolken heen banen. De wolken drijven steeds meer uiteen. Hoe groot of klein de stap die je zet is, alleen al *door het te willen* zullen de wolken dunner worden. In de mate waarin je je achter ontkenning en twijfel (de sterkste verdedigingen tegen het uit je bolwerk komen) verschuilt, in die mate belet je de gouden zonnekracht om door te komen. Maar de zon is er. Geloof niet dat je een andere persoon moet worden. Je wordt het beste dat je al bent. Als je op je best wordt, zul je het herkennen. Je zult de vertrouwdheid ervan ervaren en je zult voelen hoe veilig het is, hoezeer JIJ het bent! Het is het beste van jou. Je verraadt je werkelijkheid niet, je wordt niet iets waarvoor je je moet schamen. Probeer dit te geloven. Jullie die hier zijn, laat een beetje los. Laat het licht in je komen en accepteer dat de werkelijkheid niet alleen maar ellende is. Het is juist een prachtige werkelijkheid. Het universum is vol liefde. Waarheid is liefde en liefde is waarheid. De vrijheid van je eigen geest zal in waarheid en liefde worden gevonden.
Wees gezegend, jullie allen!”

Wat hierna gebeurde, kan niet in woorden worden weergegeven. Het was een uiterst ontroerende ervaring. Er werd een sterke energie opgewekt die een paar van onze vrienden ertoe aanzette deze stap te zetten. Dit leidde tot diepe gevoelens en tranen maar we hielpen elkaar met oprechte genegenheid en liefde. De hele groep werd in een nieuwe staat van bevrijding getild. Jammer genoeg kunnen zulke ervaringen niet door woorden worden overgebracht. Maar we willen onze vrienden die er niet bij waren toch op zijn minst laten weten wat er gebeurde.

Deze lezing werd gegeven Eva Pierrakos in 1971.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Identification with the Spiritual Self to Overcome Negative Intentionality'.
Vertaald door Jan van der Horst in 1987; herzien in 2001 door Marga Croon en in 2008 door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009.*

195/16